

[Wilhjelm]

ting, før teknikerne, specialisterne og embedsmændene er kommet med et eller andet papir. Det synes jeg ikke er befordrende for den debat om tingene, som hr. Brøndsted og andre talte om. Det gjaldt bl. a. holdningen til revselsesretten, og det gjaldt for ministerens vedkommende holdningen til punkt 5, forslaget om børns høringsret. Jeg synes godt, man som parti eller som regering kan have en holdning til ting, før der ligger færdige udkast fra den ene eller den anden arbejdsgruppe eller embedsmandskommission, eller hvad det nu er.

Jeg synes, det var højest besynderligt at høre ministeren sige, at det kan være værdifuldt med en oplysningskampagne om skadevirkningerne ved voldsanvendelse over for børn, hvorefter han tilføjede: den skal dog ikke foregå nu, hvor revselsesretten behandles i et udvalg. Ja men altså skadevirkningerne ved voldsanvendelse over for børn er formentlig fuldstændig lige store, hvad enten det udvalg kommer med forslag om at afskaffe revselsesretten eller ej. Skal vi have den debat og den holdningspåvirkning, hr. Brøndsted og andre har talt om, og som jeg er ganske enig i, så skal vi have den oplysningskampagne om skadevirkningerne ved voldsanvendelse over for børn. Bl. a. synes jeg, det ville være nyttigt for mange af højrefløjens politikere og vælgere at blive klar over, i hvor høj grad den vold i samfundet, som de i øvrigt råber så meget op om, stammer fra, at vi tærsker respekten for individet ud af børnene, mens de er små.

Over for fru Lis Møller, som jeg også kan takke for nogle sympatiske bemærkninger, vil jeg godt anholde bemærkningen om, at det nok er sket med voldsanvendelsen over for børn blandt de yngre forældre. De referencer, vi har henvist til i afsnittet om voldsanvendelse, er meget nye undersøgelser, det er referencer fra 1977, 1978 og 1979. Den undersøgelse, den vigtigste danske reference henviser til, er lavet i 1974, og den viser, som vi redegør for det i bemærkningerne, at 85 pct. af børnene udsættes for korporlig afstraffelse endnu inden de er fyldt 1 år. Når vi når frem til 3-4 års alderen, er det omkring 95 pct. af børnene, der har været ude for korporlig afstraffelse. Og ved skolealderen var der kun 17 pct., som ikke havde fået en eller anden form for legemlig afstraffelse inden for det sidste år. Det er da muligt, at

det var meget værre i gamle dage, det skal jeg ikke kunne sige. Men det har i alle andre lande, hvor man er begyndt at undersøge disse forhold – og det er jo ligesom med hustruvolden noget, der først er sket inden for de sidste 10-15 år – været et chok for myndighederne og for offentligheden at få kendskab til, hvor galt det egentlig stod til. Vi har altid gået og troet, at det stod betydelig bedre til. Jeg finder ingen grund til, at den tillid skulle være bedre begrundet i Danmark, end den har vist sig at være i f. eks. England, USA og andre steder, hvor de blev dybt chokerede, da de endelig begyndte at lave undersøgelser af den slags ting.

Krisecentrene, siger ministeren og den socialdemokratiske ordfører og andre ordførere, kan jo etableres inden for de bestående lovrammer. Det er rigtigt, bistandsloven lovede faktisk noget i den retning, men det eneste krisecenter, der er opført efter bistandsloven, er Døgnkontakten i København, og så kan det ikke nytte noget, at vi nu 5 og 10 år efter siger: ja men det lader sig jo gøre efter lovgivningen. Vores forslag går ud på, at det skal etableres, det skal det nemlig ikke efter lovgivningen. Det er derfor, der er behov for et nyt forslag, for det er ikke særlig betryggende, at meget udsatte børn i f. eks. Esbjerg ikke har nogen steder at henvende sig. Børn i hele Københavns omegn har heller ikke nogen steder at henvende sig.

Hvis man sætter sig lidt ind i, hvad Døgnkontakten i Sankt Hans Gade har af klientel, vil man vide, at det i lige så høj grad er fra omegnskommunerne i København, hvor man ikke har benyttet bistandslovens løfte til at oprette tilsvarende krisecentre eller anden form for opsøgende virksomhed. Der ligger altså forskellen. Efter det, der er sket med bistandsloven – eller rettere efter det, der ikke er sket med det løfte i bistandsloven – må vi konkludere, at disse krisecentre skal være en forpligtelse, og dér, hvor der talmæssigt ikke er baggrund for et egentligt krisecenter, har man beredskabsfamilierne, som vi også foreslår som alternativ.

Ministeren siger om nr. 4-forslaget, at en sådan ret for børnene faktisk er afvist ved tingets nylige behandling af socialministerens forslag til styrkelse af forældrenes rettigheder. Det mener jeg ikke er rigtigt. Det var en styrkelse af forældrenes rettigheder over for nogle eksperter. Men børnenes muligheder